

Όταν ένα νέο «ουδείς αναμάρτητος» δεν σώζει...

Αυτή τη φορά η τρόικα θα επιστρέψει και θα βρει την κυβέρνηση να την περιμένει όχι μόνο με την γνωστή αγωνία μετεξεταστέου μαθητή για τις δεσμεύσεις που έχει ήδη υπογράψει και ψηφίσει, αλλά και με τσακισμένα τα φτερά της πρόωρης εξόδου από το πρόγραμμα. Επιπλέον, ο μικροκομματικός τυχοδιωκτισμός της ΝΔ απέναντι στον κίνδυνο του ΣΥΡΙΖΑ, έδωσε

την ευκαιρία σε μεγαλοεπενδυτές να κερδοσκοπήσουν πολλά δις μέσα σε λίγες μέρες και τραυμάτισε ακόμη περισσότερο την ήδη ασθενική διαπραγματευτική θέση της χώρας. Αλλά η εβδομάδα που πέρασε ήταν και γενικότερα «παιδευτική» για όσους ενδιαφέρονται για την αλήθεια στις σχέσεις πολιτικής και οικονομίας στις συνθήκες της παγκοσμιοποίησης – και όχι μόνο...

Το γενικό πλαίσιο μπορούμε να το αναζητήσουμε σε δημοσιεύσεις από διεθνή ΜΜΕ όπως [στο Bloomberg](#): «Στο τέλος οι Ευρωπαίοι πολιτικοί πάντα λυγίζουν και ενδίδουν... Αυτό το οικονομικό σοκ μπορεί να είναι το τελευταίο πάτημα σε μια αποπληθωριστική και υφειακή τάση και να δώσει στην ευρωζώνη μια νέα ώθηση» ή στην [Bank of America/Merrill Lynch](#): «Συζητάμε τα βήματα που πιστεύουμε ότι θα πρέπει να απαιτηθούν για την Ελλάδα ώστε να βγει ενωρίτερα από το πρόγραμμα με την Τρόικα. Καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι αυτά τα μέτρα θα πάρουν χρόνο και ότι το πιο πιθανό σενάριο είναι η συμφωνία για ένα σχέδιο που θα οδηγήσει τελικά στην έξοδο από το πρόγραμμα και όχι απαραίτητα πριν από τις προεδρικές εκλογές».

Ειδικότερα, είναι προφανές ότι ένα νέο «ουδείς αναμάρτητος» θα απαιτηθεί ώστε ο πρωθυπουργός να προσπαθήσει να ξεπλύνει – έστω μάταια αυτή τη φορά – το νέο κρούσμα προσωπικού ευτελισμού, αλλά και της πολιτικής προχειρότητας και αναξιοπιστίας της κυβέρνησής του. Μετά τις αποτυχημένες συναντήσεις στο Παρίσι, την Νέα Υόρκη και την Ουάσιγκτον, η οριστική ματαίωση μιας πρόωρης εξόδου από την στενή επιτήρηση των δανειστών – ανεξαρτήτως ονοματολογίας

νομικού πλαισίου - έρχεται να επιβεβαιώσει την ανυπαρξία πολιτικής ηγεσίας ικανής να προβλέψει τις εξελίξεις, εκτός από την διαπιστωμένη της αδυναμία να διαχειριστεί τα προβλήματα των πολιτών.

Και πως άλλωστε θα συνέβαινε κάτι διαφορετικό όταν την ίδια εβδομάδα ξεσπούν άλλα «κρούσματα» τύπου [«πάρτι» ΠΑΣΕΓΕΣ](#), τροπολογίες τύπου [«ακατάσχετου 40% πολιτικών κομμάτων»](#) ή επιβεβαιώνονται παραλείψεις [τύπου ΕΣΠΕΛ](#), διατρανώνοντας έτσι ότι η διαφθορά και η διαπλοκή συνεχίζουν να καλπάζουν υπό τον άκρατο κυβερνώντα κρατισμό ΝΔ-ΠΑΣΟΚ, ο οποίος έχει πλέον δημιουργήσει και συντηρεί μια «προστατευόμενη ζούγκλα» όπου, παρά την κρίση, η ανισότητα αφήνεται να θεριεύει και οι ιστορίες καθημερινής απόγνωσης των πολιτών να πληθαίνουν.

Αλλά η εβδομάδα που πέρασε δεν απέδωσε μόνο στους κυβερνώντες το πραγματικό πολιτικό τους ύψος απέναντι στις περιστάσεις, αλλά επιπλέον έθεσε την σχετικότητα των συμβατικών ιδεολογικών ορίων. Και σε μια χώρα, που η ανεξέλεγκτη διαφθορά κάνει τις ταξικές διακρίσεις πιο σκληρές και αποκάλυπτες, η επίκληση μιας Δεξιάς ή μιας Αριστεράς χωρίς αντίστοιχα πολιτικά και οικονομικά περιεχόμενα, απλώς εξοργίζει αυτούς που υποφέρουν και διασκεδάζει στο παρασκήνιο την εξουσία.

Η ενδεχόμενη μετεκλογική συνεργασία ΝΔ-ΣΥΡΙΖΑ υπό την πίεση των δανειστών (για την πολιτική βάση της οποίας αναφερθήκαμε σε [προηγούμενη ανάρτηση](#)) και η διαφαινόμενη συνεργασία ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ είναι δύο παραδείγματα μιας νέας και εντέλει πιο πολιτικά ώριμης πραγματικότητας.

Ένα επόμενο βήμα, μετά την πτώση των συμβατικών ιδεολογικών ορίων και στην χώρα μας, θα μπορούσε να είναι η επινόηση μιας πολιτικής που θα στηρίζεται στις ανάγκες μιας υγιούς πραγματικής οικονομίας. Μιας πολιτικής που θα αποκαθιστούσε την δημοκρατία στο κράτος και την οικονομία και θα έφερνε αρχικά στο προσκήνιο και αργότερα στην εξουσία εκείνους που πράγματι πληρώνουν.

Η πολιτική λύση στο τεράστιο οικονομικό πρόβλημα της χώρας μπορεί να πάρει άλλη διάσταση, δυναμική και προοπτική αν την χώρα την κυβερνήσουν οι πολιτικοί εκπρόσωποι των Ελλήνων πολιτών που πλήρωναν και συνεχίζουν να πληρώνουν, κυρίως στον ιδιωτικό τομέα - οι

πραγματικά φορολογούμενοι πολίτες που πληρώνουν και για τα σημερινά κυβερνώντα πολιτικά ρετάλια και σκουπίδια.

Δ. Τρικεριώτης ([Follow on Twitter](#))